

ΜΑΤΙΝΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΡΙΖΕΣ

ΙΚΑΡΟΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

PIZES

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης - Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Κανένα μέρος ή απόσπασμα του παρόντος βιβλίου δεν δύναται να χρησιμοποιηθεί ή να αναπαραχθεί, με οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο, για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων Τεχνητής Νοημοσύνης. Με βάση το Άρθρο 4(3) της Οδηγίας (ΕΕ) 2019/790 για την Ψηφιακή Ενιαία Αγορά, οι δημιουργοί και ο εκδότης επιφυλάσσονται ρητώς όλων των δικαιωμάτων τους και εξαιρούν το παρόν έργο από κάθε πράξη εξόρυξης κειμένων και δεδομένων.

ΜΑΤΙΝΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΡΙΖΕΣ

Μυθιστόρημα

ΙΚΑΡΟΣ

*Για τα γονίδια, τους σπάγκους
και τις στραμπουληγμένες μας γλώσσες*

Ύπνε που παίρνεις τα παιδιά
πάρε κι εμάς μαζί σου, με τους ανήλικους γονείς,
παιδάκια των παιδιών μας. Σε στρωματσάδα ρίξε μας
μια νύχτα του χειμώνα, πίσω απ' τα ματοτσίνορα
ν' ακούμε τους μεγάλους, να βήχουν, να σωπαίνουνε,
να βλαστημούν το χιόνι. Κι εμείς να τους λυπόμαστε
που γίνανε μεγάλοι και να βιαζόμαστε πολύ
να μοιάσουμε σ' εκείνους, να δουν πως μεγαλώσαμε
να παρηγορηθούνε.

Μιχάλης Γκανάς, «Χριστουγεννιάτικη Ιστορία»

Το νιώθω. Κάποιος μέσα μου άρχισε να σφυρίζει σιγανά
εκείνο τον παλιό σκοπό που ήξερε κι η μάνα μου.

Νίκος Χουλιαράς, Στο σπίτι του εχθρού μου

Ήμουν, λέει, στο σπίτι της γιαγιάς.

Στεκόμουν στο διάδρομο κουβαλώντας στην πλάτη μια βαριά σχολική τσάντα. Και το καταλάβαινα πως ήταν περίεργο γιατί είχα την τωρινή μου ηλικία, όμως ήξερα πως έχω αργήσει για το σχολείο. Ο διάδρομος ήταν θεοσκότεινος, η πόρτα του σαλονιού στ' αριστερά του ήταν κλειστή. Γνώριζα ότι στο σαλόνι βρισκόταν ο παππούς στο φέρετρό του, πάνω στο τραπέζι όπως το βράδυ που είχε πεθάνει, όμως μέσα από το δωμάτιο ακουγόταν το γέλιο του και ήχος από κλαρίνο. Στο τέρμα του διαδρόμου έφεγγε φως απ' την κουζίνα, ερχόταν θόρυβος από κατσαρολικά που χτυπούσαν κι ένα μουρμουρητό, όπως μονολογούσε η γιαγιά όταν μαγείρευε. Όταν έφτασα στην πόρτα, είδα τη γιαγιά να στέκεται μπροστά στην ηλεκτρική κουζίνα με την πλάτη γυρισμένη σ' εμένα, η φιγούρα της έμοιαζε με τη δική σου κι έκανα αυτή τη σκέψη εκείνη τη στιγμή, μήπως ήσουν εσύ, όμως ήταν η γιαγιά που έφτιαχνε τηγανίτες. Δίπλα είχε ένα βάζο με μέλι, κάθε τηγανίτα που ετοίμαζε την ακουμπούσε στο πιάτο, βύθιζε ένα μεγάλο κουτάλι στο βάζο κι έπνιγε την τηγανίτα στο μέλι, ύστερα πασπάλιζε πάνω της κανέλα και καρύδια, «μα καλά», της είπα κάπως θυμωμένα σαν να τη μάλωνα, «ο παππούς πέθανε, γιατί φτιάχνεις

γλυκά, δεν ξέρεις πως έτσι γλυκαίνεις το Θάνατο;». Γύρισε κι ήταν χαμογελαστή, είχε τα μαλλιά της χτενισμένα σαν να είχε πάει κομμωτήριο, με πήρε αγκαλιά και μου φιθύρισε στ' αυτί, εμπιστευτικά, πως έφτιαχνε μόνο για μένα τις τηγανίτες, επειδή εγώ έπρεπε να γλυκαθώ. Της είπα ότι δεν προλάβαινα να δοκιμάσω, ότι έπρεπε να πάω σχολείο, είχα αργήσει, αλλά εκείνη δεν μ' άκουσε, γύρισε την πλάτη της και συνέχισε να τηγανίζει. Βγήκα γρήγορα από την πόρτα της κουζίνας κι ανοίχτηκε μπροστά μου ένας δρόμος που δεν είχα ξαναδεί, είχε δέντρα αριστερά δεξιά, δεν ήξερα προς τα πού να κατευθυνθώ για να βρεθώ στο σχολείο. Περπατούσα κι είχα αγωνία, προς τα πού έπρεπε να πάω, θα προλάβαινα το κουδούνι, μέχρι που άκουσα τη φωνή σου και την ακολούθησα, τραγουδούσες...

«Τι τραγουδούσα;»

Το έχω ξανακούσει το τραγούδι, ήμουν σίγουρη πως το γνωρίζω, ένα απ' αυτά που σου αρέσουν, δεν θυμάμαι, η φωνή σου κρύσταλλο, είχε ρουφήξει κάθε θόρυβο, τόσο μελωδική και καθαρή, με τραβούσε προς το μέρος σου. Σας είδα με τον μπαμπά να κάθεστε σ' ένα παγκάκι, εσύ συνέχιζες να τραγουδάς, ο μπαμπάς σε άκουγε και φαινόταν πολύ ευχαριστημένος, είχε τα μάτια του κλειστά, απολάμβανε και κουνούσε το κεφάλι του στο ρυθμό, ανακουφίστηκα που σας βρήκα και ξεκίνησα να έρθω κοντά σας τρέχοντας, όμως η τσάντα με δυσκόλευε. Επιβράδυνα, κι όταν σας πλησίασα ήσασταν όμορφοι, μοιάζατε τριαντάρηδες, νεότεροι από μένα, λάμπατε, ήθελα να σας ρωτήσω προς τα πού ήταν το σχολείο γιατί είχα αργήσει, όταν άνοιξα όμως το στόμα

μου το έκλεισα ξανά με το χέρι και κοίταξα τη χούφτα μου,
υπήρχε μέσα ένα δόντι, μου είχε πέσει ένα δόντι...

«Μπροστινό ή απ' τα πίσω;»

Μπροστινό.